

BOZÓK FERENC

Betegségronett

Szeretni, rád figyelni nem tudok, mivel
fejem dobog, mellem lobog, s a láz gyötör.
Beteg vagyok, s ezernyi kín aláz, gyötör.
Anyag vagyok, körülzítálva semmivel.

Szűk tűkön át hatol belém a kémia.
A fájdalom kontrollvesztés felé sodor,
szokás se véd, morál se tart, se jó modor.
Anyag vagyok. Keresztre vert matéria.

Próbálnék gondolkodni is, hisz még vagyok,
de tán eszem megsértődött és elhagyott,
elszökne bárhová, a testi kín, ha ver,

s a lélek is, kiról véltem: örök társam,
szökést tervel már e testi pusztulásban.
A lélek nem túl „testbarát”, csupán haver.

Lidércszonett

Tán vétkeim miatt gyötör sok álmom?
Nyakam vad incubus szorítja kéjjel,
lidércnyomás feszíti mellem éjjel.
Ha bűneim miatt van ez, kiállom.

Tanácsstalan vagyok. Hogyan lehetne
viselnem éj-determinált kudarcom,
majd álmoktól gyötört szemem, s az arcom
tükörben elviselni reggelente?

Csuklyás nazgúlok életemre törnek?
Vagy ördögök, gonosz strigák gyötörnek?
Az éj megint makacs lidérceket hoz?

Miért a fulladás? Talán csak az van,
hogy ébredés előtti „REM”-szakaszban
asztmás tudóm fojtó szeszélye kínoz?

Emberszonett

A végtelenbe mártva él az ember.
Lakása földgolyónyi társtalanság,
és kozmikus, tágas bizonytalanság
sodorja őt, miként plankton a tenger.

Anyagban hisz, s a véletlennek papja,
vagy Istenben, a minden-alkotóban,
öröktől mozdulatlan mozgatóban.
Hit és bizonytalanság éje, napja.

Fölötte csillagszeplős végtelenség,
mit véges agyba gyúrni képtelenség.
Tág lelke testi börtönébe zárva.

Ezernyi tárgya van, s örök hiánya.
Kötődne ehhez, ahhoz, ám hiába.
Többmilliárdnyi szív közös magánya.